

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Dit is 'm dus, mijn pasgeboren achterkleinzoon Dex Joost. Zijn geboorte deed mij peinzen over de samenleving die wij hem zullen nalaten.

Een beetje peinzen over de tijd waarin wij leven

Ik ben opgegroeid in een verzuilde samenleving. En ik heb de opheffing ervan meegemaakt. Tot voor kort heb ik mij daar eigenlijk nooit zorgen over gemaakt, maar de laatste tijd sluipt er toch twijfel bij me binnen.

In de jeugdbeweging werden we opgevoed met "wetten" over je gedrag. Ik kan ze nog altijd opdreunen, zoals "Wij streven naar reinheid in woorden en daden." Kom daar nu eens om. De taal verloedert met de dag en het lijkt soms wel dat men met enige trots de vrijheid van meningsuiting misbruikt. "Kijk eens wat ik allemaal durf te schrijven en te zeggen."

Maar de meeste indruk maakte op mij altijd de volgende levensregel: "Wij hebben eerbied voor iedere eerlijke overtuiging, ook wanneer die niet de onze is." Dat is het wezenlijke cement van de pluriforme samenleving. Maar het lijkt me dat ook deze opvatting gelijk met de verzuiling bij het oud vuil is gezet. De makkelijkste uitweg is natuurlijk om te beweren dat de overtuiging van de ander niet eerlijk is. Dan hoef je daar ook geen eerbied

voor te hebben. Wilders betoogt al jaren dat de Islam niet deugt, de dierenpartij heeft die mening over de rabbi die de rituele slacht verdedigt, de Hoge Raad veroordeelt de bijbelse opvatting van de SGP over de plaats van de vrouw. Geen soevereiniteit in eigen kring. We moeten allemaal dezelfde normen en waarden hebben, liefst niet al te genuanceerd.

Als gevolg dreigt ons het alternatief voor de verzuiling, namelijk de apartheid. Geen open samenleving met een maximum aan tolerantie, maar groepen die worden gescheiden door de wetten van de meerderheid en die zich opsluiten achter hun muren, geminacht en vervolgd door de anderen. Niet met solidariteit als onze wapenspreuk, maar met haat en angst in vele harten en hoofden.

Nogmaals Bastiaans en Meester

Wat ik vorige week schreef over Eibert Meester en de psychiater Bastiaans heeft een paar reacties uit mijn lezerskring opgeleverd die ik jullie niet wil onthouden.

Een goede vriendin schreef mij: "Bastiaans heb ik een keer meegemaakt op een Symposium over de geschiedenis van de joden in Nederland in Israel in 1986. Een ijdele man die 'gevallen' besprak die voor de mensen ter plekke zeer herkenbaar waren, niet alleen als casus maar ze herkenden ook de mensen om wie het ging. Sommigen waren erg boos. Er werd schande van gesproken. Sindsdien heb ik Bastiaans nooit meer serieus genomen."

En een andere vriendin herinnerde zich: "Ik nam ook deel aan een van de zomerkampen in Vierhouten onder de leiding van Eibert Meester. Ik heb de herinnering van een vrolijk, sterk mens. En daar houd ik het op."

Denkend aan Mauro

Tja, toch jammer eigenlijk dat die indianen in Amerika en die negers in Afrika destijds geen vreemdelingenwet hadden om al die blanke gelukzoekers terug te sturen naar hun geboorteland.